

[Socialministeren.]

rådighed til igangsættelse til den 1. april 1967.

Plejehjemmene, som det ærede medlem så stærkt lagde vægt på, og som det ærede medlem fru Gunhild Due også var inde på, er noget, vi i høj grad skal interessere os for; men vi kan ikke tage den eksplosive udvikling, som det ærede medlem foreslog, nemlig en tidobling i løbet af ganske kort tid, for en sådan eksplosiv udvikling på ét område vil uvægerlig gå ud over et andet område. Vi skal trække på dygtigt personale til disse pensionater, vi skal trække på administration, vi skal eventuelt også trække på byggekapa- citet, og det må vi nødvendigvis tage fra andet. Jeg tror, vi skal være enige om at lade det gå ind i det almindelige arbejde, og der er da også plads til det inden for det finanslovsforslag, der er fremsat.

Hvad angår spørgsmålet om Landsforeningen Evnesvages Vels indsats, har vi kunnet glæde os over, at foreningen, om jeg så må sige, i en given situation har kunnet hoppe ind i et favorabelt tilbud og udnytte det til fordel for statens åndssvageforsorg, der senere har overtaget drifts- og personaleproblemerne, og det vil vi også gerne at de bliver ved med fremover.

Hvad angår Grønland, skal jeg henvise til den redegørelse, den højtærede Grønlandsminister fremsatte i går, og med hensyn til Færøerne sætter vi vedrørende åndssvageudbygningen deroppe vor lid til, at vi får det nye hospital i Thorshavn.

Der er stillet et konkret spørgsmål til mig angående undervisningen af blinde børn, nemlig om man ikke kan ophæve skolepligten, som er fastslået i loven, til fordel for en undervisningspligt. Jeg kan sige, at der er stærk bevægelse i denne opfattelse, for efterhånden som skoleudviklingen foregår i den retning, som også det ærede medlem fru Grethe Philip var inde på, er det muligt, at man kan undervise disse børn i den almindelige skole, når de får de hjælpemidler til rådighed, som de nødvendigvis må have. Vi er på vej ind i en sådan udvikling, og hvis forældrene i øvrigt kan påtage sig opgaven og det kan synes forsvarligt, især under hensyn til børnenes tarv, at de bliver hjemme og de får de hjælpemidler, de skal have, vil vi ikke afslå forældrenes ønske herom.

Jeg skal så generelt sige, at vi har hørt mange ønsker udtalt i dag, men jeg går ud fra, at alle er klar over, at opfyldelsen af dem koster penge. Man har ikke generelt kritiseret socialpolitikken, man har talt kritisk om fradragsreglerne, og man har kritiseret administrationsudgifter, idet man har taget fejl af administrationsudgifter og lønudgifter. Samtidig siger man imidlertid: vi må have en bedre behandling i den institution, vi må have højere personalelønninger i den institution, vi må have mere skole for folk her og dér og inden for noget tredje. Se, disse ting harmonerer ikke. Man må opgive kritikken af lønudgifterne inden for det sociale område, når man samtidig forlanger, at lønkvotaen skal være større. Så kan man for min skyld godt falde over vor administration i øvrigt og se, om man kan gøre noget derved, men når man taler, som man har gjort idag, blæser man med mel i munden, det har jeg lov til at sige.

Må jeg slutte med at sige, at der er fremsat mange ønsker, som jeg er sympatisk indstillet over for, og jeg ville hellere end gerne have fremsat forslag om flere investeringer, men der må være en helhed ikke alene over socialministeriets budget, men også over budgettet set i relation til alle de andre budgetter. Vi må se på en samlet anlægs- og byggekvote. Det er vigtigt med undervisningen, det er vigtigt med trafik, og det er også vigtigt med sundhedsvæsen, og hvis vi ikke ser til hinanden, kan vi ikke få en helhed ud af det; det er vi nødt til, og det har vi også gjort i dette tilfælde.

Jeg vil dog for at forebygge misforståelser sige, at det forslag, vi har diskuteret, er ikke noget dårligt forslag i relation til forsorgens udbygning. På §§ 27, 28 og 30 er der afsat bevillinger på tilsammen 77,5 mill. kr., og det er jo værd at erindre sig, at når man afsætter et sådant beløb til investering, betyder det i sig selv en forbedring og udbygning af forsorgens muligheder. Jeg kan i øvrigt forsikre, at hvis der gives en rimelig chance for at komme videre end det, jeg har foreslået, vil vi straks være på vagt.

Bækgaard: Siden revalideringsloven er trådt i kraft, er der desværre sket det, at en medborger, som bliver udsat for svær invaliditet, ikke kan få et spørgsmål om invaliditetsprocent og -pension afgjort inden